

ΛΟΙ οί θάνατοι φέρουν δάκρυα· ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς θανάτους πάντας πικρότερος εἶναι ὁ θάνατος ὁ νεκρῶνων ἐλπίδας. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν αἰσθάνεται τις ζωντῶν εἰς θανάτους, οἷος ὁ τοῦ νεαροῦ **Ἀναστάσιου Ἀνδριτσάκη**. Θανάτους, οἱ ὅποιοι κόπτον ἀποτόμως τὸ μέλλον. Καταρρίπτουν προῶρος τὰς ἐλπίδας. Θερίζουν τοὺς κάλυκας, οἱ ὅποιοι ἀργότερα εἰς εὐχρωμα ἄνθη θὰ ἐξευλιθίσοντο, προσρίζουν εἰς σῆψιν τὴν θερμοργὸν νεότητα, ἥτις θὰ συντελεῖ παντοιοτρόπως εἰς τὴν πρόδοον, εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸν πο-

λιτισμόν. Καὶ ἦτο χαριτωμένος ὁ Ἀναστάσιος, μόλις ἀπολιπὼν τὰ μειδιάματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐφηβότητα. Υἱὸς πεφιλημένος πατρὸς πολυτίμου, ἐγκρίτου τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μέλους, τοῦ φιλοπάτριδος πολίτου καὶ πολιτευτοῦ κ. Μιχ. Ἀνδριτσάκη, προῶριστο ὁ θαλερὸς βλαστὸς νὰ συνεχίσῃ τὰς πατρικὰς παραδόσεις καὶ νὰ καταστῇ τὸ ἀγλαΐσμα τῆς οικογενείας του.

Εὐφυῆς, φιλότεχνος, ὅπως ἐμφανίζεται καὶ ἐν τῇ πανομοιοτύπῳ εἰκόνι, ἦν παραθέτομεν μὲ τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν ὡς τὸν γλυκύτερον σύντροφον, ἐν τῇ ἀναμνήσει ἦν κατέλιπεν.

Εἰς τὴν πυκνόφυτον Κηφισίαν, ἔνθα ἡ οἰκογένεια ἐζήτησεν ἀναψυχὴν κατὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας, ἦγε περιχαρῆ βίον ὁ Ἀναστάσιος. Τὰ ὀλίγα ἔτη του ἐστεφανοῦντο ἀπὸ εὐδαιμονίας καὶ γέλωτος καὶ ἀμεριμνησίαν. Ἡ εὐτυχία διαρκῶς τῷ ἐμειδία. Οὐδενὸς ἐστερεῖτο. Ὅλα τὰ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του. Μόνον ἡ Μοῖρα τὸν ἐζήλευσε. Καὶ τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τὸν θάνατον καὶ ὁ νεκροχαρὸς καὶ ὀστεώδης γέρον εἰσώρμησεν ἀνὰ τὰς ἀνοστεφεῖς θαλάσας τῶν παρὰ τὸ Πεντελικὸν ἀνθῶνων καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐμάρανε τὸν εὐθαλῆ κάλυκα.

Ὡ! ποία τραγικότης εἰς τὸ αἰψνίδιον τοῦ θανάτου του, τὸν σχεδὸν ἀκαριαῖον. Ἐν τῇ παιδιᾷ ἡ ἐνέδρα! Καὶ ἐνῶ ἀνερορχᾶτο ἐπὶ τινος ἀμαξίου, κατεσυνετριβέτο οἰκτρῶς ὑπὸ τοὺς τροχοὺς!... Καὶ ὑπὸ τὰς σπαρακτικὰς τῆς ἀδίκου εἰμαρμένης συμπτώσεις, ὑπὸ τὰ ἀπινέστερα κτυπήματα τῆς ἀκάρδου τύχης, παρέδωκε τὸ τελευταῖον του παιδικὸν μειδίαμα, ὁ πλήρης προσδοκιῶν νεανίας τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1898.... Καὶ μαζὴ μὲ τὴν πληγὴν τὴν θανάσιμον, ἀλλὰ πληγὴν εἰς τὰ φιλόστοργα ἠνοίγετο στῆθιν τῶν γονέων, ὧν ἡ στοργὴ ἐθάναεν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς τρυφερότητος, καὶ ὧν ἡ γλυκεῖα χαρὰ μετετρέπη εἰς ἀπελπιν θοῆνον.

Ποίας σκέψεις προκαλεῖ θάνατος ἐφήβου! Τὸ ἄδικον τῆς Μοίρας πῶς καταφαίνεται ἐπίβουλον, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ πῶς τραυματίζεται εἰς τὴν ποιτικωτέραν ἄνθρωπιν!

Καὶ ὅμως ἐμφανίζεται ὁ προαιώνιος αὐτὸς βροτολογός, ἐν στιγμῇ

✱ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Μ. ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗΣ ✱

γέλωτος καὶ ὑπὸ τύπον παιδιᾶς. Καὶ ὁ μικρὸς νεανίας ὡς παίγιον ἐξέλαβε τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία ἀχάριστος τὸν ἐγκατέλειπεν, ἀμείψασα τὰ ἔτη του μ' ἓνα τάφον!

... Τώρα πλέον τὰ δάκρυα, μὲ τὰ ὁποῖα γεννώμεθα καὶ θνήσκουμεν, ἀφθόνως ῥαίνουσι τὴν γλυκεῖαν μνήμην τοῦ ἀτυχεστάτου νεανίου, ὅστις ῥόδον, ζῆσαν μίαν μόνην, ὡς αὐτὰ πρωΐαν, ἐνεκρώθη, πρὶν ζωογονηθῆ ὑπὸ τοῦ θάλπου τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγαθωτάτης καρδίας του, ἐσδέσθη, πρὶν ἢ διαθέσῃ τοὺς θοσαυροὺς τῆς παιδικῆς ψυχῆς του, πρὶν ἢ σκιρτήσῃ ἐν τῇ χαρᾷ, ἦν τῷ ἠτοίμαζε τὸ εὐελπι μέλλον του...

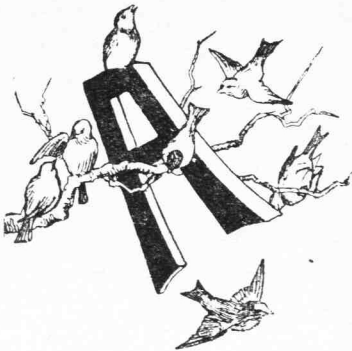
Πρὸ τοιούτου φοβεροῦ ἀτυχήματος δὲν ὑπάρχει παρηγόρου ἀνακουφίσεως ἀκτίς, ὅπως ἐν συντριβῇ τὴν ἐπικαλεσθῆ τις ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐλέους. Ἐν ταῖς ὀδυνηραῖς μερίμναις, αἵτινες ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἡμέρας... συγκλονίζουσι, δηλητηριάζουσαι τὴν ζωὴν ἀτυχεστάτων γονέων, μάτην θὰ ἐπικαλῆται σελαγίζουσα, διὰ τῶν τουφερῶν αὐτῆς μειδιαμάτων, ἡ μορφή τοῦ γλυκυτάτου τῶν **Ἀναστασίου**, καὶ ἡ διαρκὴς αὐτοῦ φαιδρότης, ἡ σκορπιζουσα εἰς τὸν νῦν ἐρημωθέντα οἶκόν του τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν καὶ ἀγαλλίασιν, δὲν θὰ ἦνε πλέον ἐκεῖ, ἐπουλοῦσα τὴν ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ του χαίνουσαν πληγὴν καὶ ἀνακουφίζουσα τὸν πόνον...

Καὶ ὅμως ὅλοι πρὸς τὴν αὐτὴν φερόμεθα γῆν, ἡ αὐτὴ μᾶς ἐκτρέφει πλάνη, τοῦ αὐτοῦ Κυριάρχου εἶμεθα θύματα. Εἶθε τοῦλάχιστον τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὑπερισχύῃ τῆς ἐγκαρδίου ἀλγυδόνος τοιαύτης συμφορᾶς.....

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

(ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ)

ΓΝΩΣΤΟΣ, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ γνωστός, ἐντυχέστερος ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι γνωστότατοι, ἀλλὰ βαίνουν πρὸς τὴν λήθην. Καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἡ **«Ποικίλη Στοά»**, ἡ παρακολουθοῦσα ἐνδιαφερόντως τὴν ποικίλην τῆς φιλολογίας μας ἑξέλιξιν.

Νέος ἄνθρωπος, νέος ποιητής. Νέος τὴν ἡλικίαν, νέος τὰ αἰσθήματα. Σφριγώδης, νευρικός, ὅλος ζωὴ καὶ λεβεντιά. Ὁρεσίβιος σφηνωθεὶς, χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ αὐτός, εἰς τὰ Πανεπιστημιακὰ ἔδρανα. Καὶ δι' αὐτὸ συγνὰ κλείει τὸ **Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον** χάριν ἐνὸς

«Πεταμένον» ἢ **«Κυνηγοῦ»**.